

dicions climàtiques). Aquestes variacions de menor entitat s'anomenen estadials i interestadials i encara n'hi ha unes altres de menor entitat que s'anomenen short events (per exemple la petita edat del gel segles XVII-XIX).

Al Pirineu s'han descrit les següents fases a l'últim cicle facial:

– Fase d'estabilització pre-màxim: descrita en sediments lacustres ja que les morrenes que va deixar la glaciació van ser destruïdes pel màxim glacial. Fase anterior a 50.000 anys BP.

– Fase de màxim glacial: Les glaceres pirinenques arriben a la seva màxima amplitud (entre 25 i 66 km). Les glaceres més grans a la vessant francesa per dos motius: L'orientació N dels vessants (hi fa més fred) i l'existència de relleus importants al Prepirineu català que "aturen l'avenç d'aquestes glaceres. La cota de neus permanents a l'últim màxim glacial estava situada als 2.000 m (actualment està a 3.000 m).

Fase datada entre 45.000 i 50.000 anys BP.

– Fase d'estabilització post màxim: El començament de la deglaciació que està caracteritzat per una fase d'estabilitat de la glacera, després d'un retrocés d'uns 5 km que forma importants complexos de marge glacial. Dura des de 45.000 als 31.000 anys BP.

– Fase de glaceres de vall: Petit avenç dins de la deglaciació que formen morrenes frontals al final de les valls glacials. El registre no és massa bo i encara planteja certs problemes de datació, tot i això hom proposa la data de 26.000 anys BP.

– Fase de glaceres d'altitud: Els aparells glacials queden ja molt confinats als sectors més elevats de les valls pirinenques. Està datat com a 13.000-16.000 anys BP.

– Fase de glaceres rocalloses: Corresponen a un estadal molt famós que va comportar unes condicions fredes i seques després d'un període de bonança. Aquest estadal s'anomena Dryas Recent i està emmarcat dins del període tardo-glacial. 10.000-11.000 anys BP.

– Fases històriques: Ja dins de la fase postglacial en el període Holocé on les condicions climàtiques són molt semblants a les actuals hi ha alguns shorts events. El més recent és la petita edat del gel dels segles XVII-XIX on un refredament d'un grau de temperatura va provocar un avenç de les glaceres i la conseqüent formació de morrenes.

Glaceres actuals dels Pirineus

Actualment als Pirineus trobem unes 39 glaceres repartides entre els massissos que superen els 3.000 metres d'alçada. Els Pirineus es troben entre els 42° i 43° de latitud nord i el límit de les neus perpètuas (és a dir, neus que trobem durant tot l'any) es troba a la ratlla dels 3.000 metres en el sector oriental i d'uns 2.800 metres al sector més axial o central. Les glaceres del Pirineu són glaceres petites si les comparem amb les grans glaceres que podem trobar a serralades més altes o situades a major latitud, serralades com els Alps o el Càucus. Aquestes glaceres les trobem als circs més alts i orientades al nord, nord-est. Les precipitacions són més abundants a les zones orientades al nord, els vents dominants bufen de l'oest, i les radiacions són més fortes al sud i a l'oest, així doncs, és lògic esperar trobar les glaceres orientades cap al nord i cap al nord-est. Les extensions de gel més grans les trobem en els massissos del Vignemale (Pirineu francès), al Mont Perdut (al parc nacional d'Ordesa), als Posets (Pirineu Aragonès), al Circ de Lys (França) i al massís de la Maladeta (Pirineu Aragonès). En aquest últim massís trobem la gelera més gran dels Pirineus, als peus del sostre del Pirineu, l'Aneto (3.404 m). La glacera més petita és la del Culfreda (3.034 m) amb 3 hectàrees de gel.

